

jens endogsaa udtalte sig saa stærkt som at han ikke turde møde for sine Vælgere med en saadan Forfælt mellem By og Land. — Vi have da ment, at det vilde være rigtigt, om vi fastsatte den almindelige Regel, at Arbejde paa 1-Stage Bygninger ikke henhører under Loven, og vi have paa den Maade tilvejebragt den fornødne Lighed mellem By og Land ogsaa paa dette sidste Omraade. Dette foreslaa vi da i Endringsforslag Nr. 5, og, mine Herrer, vi kunne gøre det med meget god Samvittighed, thi det falder ganske sammen med vort hele Synspunkt paa denne Lov. Den tager kun Sigte paa paavisselig erhvervsmaessig Fare og paa Venyttelse af farlige Driftsmidler. Det er derfor for disse smaa Bygningsarbejders Vedkommende ikke tilstrækkeligt, at man med Rette kan sige, at en Mand undtagelsesvis endogsaa kan komme ret betydeligt til Skade ved slikt Arbejde. Man kan komme til Skade ved at gaa ned ad Rigsdagens Trapper, og en af mine Venner brøkkede forleden sit Ben, medens han ganske rolig stod paa sit Stuegulv. Det er ikke Ulykkesmuligheden, vi have haft for Dje. Naar man ikke kan sige, at Arbejdet erfaringsmaessig medfører Fare paa Grund af Driftens Omfang og Arbejdsmetoden, er der efter Lovens Basis ingen Anledning til at lovgive paa dette Omraade for vedkommende Arbejdere. Det er jo ikke det Synspunkt, vi have anlagt for denne Lov, og netop ved at undtage disse smaa Bygningsforetagender, bringer man større Harmoni til Veje, fordi Arbejderne ved mange Foretagender, der ikke ere under Loven — f. Eks. almindeligt Haandværk — i Virkeligheden ikke ere mindre udsatte for at komme til Skade end de, der arbejde uden Stillads paa lave Bygninger. Ved at optage de sidstnævnte vilde man paa en Maade kunne sige, at de ikke burde være ligestillede med de Arbejdere, der i øvrigt bestæftiges ved de Foretagender, som dette Lovforslag omfatter. Man er, som anført, i Udlandet gaaet betydelig videre end vi med Hensyn til Undtagelser i Bygningshaandværk fra Loven.

Det tredje Punkt, som jeg paa Udvalgets Begne lovede at tage under Overvejelse til 3dje Behandling, var Spørgsmaalet om, hvorvidt i særlige Bygningsfag ikke-professionelle Arbejdsgivere eller ikke-næringsdrivende under visse Forhold skulde regnes lige med næringsdrivende. Noget Bestemmelse derom fandtes ikke i det oprindelige Lovforslag. Det er under Udvalgsforhandlingerne kommet ind ved et Endringsforslag, som vi vedtog forleden Dag. Vi have foreslaaet i § 3, sidste Stykke, andet Punktum, at en

Ikke-Arbejdsgiver skal indgaa under Lovens Bestemmelser, naar han bestæftiger Arbejdere ved et Bygningsarbejde ud over et nærmere angivet kort Tidrum. Vi gif da ud fra, at man vistnok kunde betragte denne Privatmand, om jeg saa maa kalde ham, som Arbejdsgiver, naar han uden at benytte professionel Arbejdsgivers Mellemkomst lod foretage Bygningsarbejder af noget nævneværdigt Omfang, men Udvalgets Flertal erkender, at den højtærede Indenrigsministers afvigende Opfattelse af dette Forhold — som i øvrigt indrømmes fra alle Sider kun at have overmaade ringe Betydning — med lige saa stor Ret kunde gøres gældende, nemlig den Opfattelse, at den Arbejder, som arbejdede paa denne Maade uden Mester, ikke længere var at anse som Arbejder i denne Lovs Forstand, men derimod at betragte som den, der arbejder for egen Regning, og som saadan ikke har Krav paa at komme ind under denne Lov for Arbejdere hos Arbejdsgivere, thi kun derom handler jo i Virkeligheden Loven. I øvrigt er det jo en Skønssag, om man vil betragte den, der giver ham Arbejde som Arbejdsgiver, eller om man vil betragte den, der tager saadant Arbejde, som selvstændig næringsdrivende. Vi erkende, at den sidste Opfattelse muligvis falder mere sammen med hele Lovens Tanke, og ved at udelade denne Bestemmelse, opnaa vi — foruden at komme i Overensstemmelse med den højtærede Minister — tillige, at Folk i det private Liv kunne vide, at de ikke under noget Forhold have med denne Lov at gøre, og det er ogsaa en Fordel for Befolkningen, at denne Lov ikke strækker sig ind i, om jeg saa maa sige, Privatlivet, men kun i Næringslivet. Angaaende de øvrige Endringsforslag 8, 9, 10, 11 (paa Blad Nr. 182) skal jeg ikke udtale mig. Det er redaktionelle Endringer. Endnu mindre skal jeg gøre det med Hensyn til de af mig personlig, men i Virkeligheden af Sprogudvalget paa særskilt Blad fremsatte Endringsforslag. Sprogudvalget har nemlig, efter hvad der er vedtaget, ikke kunnet stille Endringsforslag til 3dje Behandling, jeg har derfor gjort det som Medlem af Udvalget eller som dets Ordfører. Jeg anbefaler nu alle disse Endringer, baade dem, jeg har gjort til Genstand for nærmere Omtale, og de øvrige, der altsaa alle maa betragtes som ganske redaktionelle, til det høje Ting's Vedtagelse.

Dusen: Angaaende Endringsforslaget under Nr. 1 ønsker jeg gerne at sige et Par Ord og rette et Spørgsmaal til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører gjorde jo gældende, at det var en Klargørelse af, hvad